

Opgehaald, geen vertraging, een bed en alle bagage mee! Dat begint goed. De kamer ruikt alsof hij net is bespoten met desinfectie en anti-diertjes-spray, maar het bed ligt heerlijk en de airco werkt. Lisa ligt in hun eigen kamer met haar schoenen nog aan op bed en Jaimy heeft haar tas uitgepakt en zit verdiept in alle knopjes van haar nieuwe camera. Andrea en ik zoeken onze zwemkleding om in het zwembad af te koelen.

Op een kleine zweem van de geur van een nijlpaardenverblijf in de dierentuin na, plonzen we in een prachtig zwembad. Grote bladeren hangen over de rand en tussen sisal, strelitzia's en bloeiende wisselbloemen dobberen we door het water. Op het terras naast ons vegen twee werknemers onafgebroken het terras. Bladeren verdwijnen op hoopjes, waarna het proces helemaal opnieuw begint. Binnen de muren is het rustig, maar terwijl grote, felgekleurde vogels overvliegen, verraden toeters, stemmen en hondengeblaf de stad.

Na een kort dutje en een douche schuiven we aan in het restaurant. We hebben om zeven uur afgesproken, dus Lisa schuift zoals we gewend zijn 10 minuten later aan. Behalve wij zijn er alleen twee gasten: een nette vrouw die verbaasd voor zich uit staart en een grote man die hard aan een stuk door praat met een sterk Engels accent.

Bij de dame die glazen staat te poetsen achter de bar bestellen we chips, een stoofpotje en drie chickenburgers. Ik neem een Kilimanjaro-biertje en Andrea een cocktail. De meiden bestellen een mocktail die ruikt en smaakt naar een mengsel van snoep en kauwgomballen.

Als we klaar zijn met eten schuift Jason aan. Hij is mager, heeft een nette blouse aan en een broek die ooit wit was en zijn ogen zijn opvallend licht. We hadden al appcontact gehad, want hij blijkt de lokale touroperator waar we de reis hebben geboekt.

Hij zet zijn laptop op tafel, vraagt de dame achter de bar om water en begint rustig aan zijn briefing. Hij buigt met zijn handen in elkaar gevouwen rustig over de tafel naar voren. 'So, mister Johannes, welcome to Arusha. Karibu.' Hij vertelt over de stad, de Afrikaanse stammen in de buurt, zijn bedrijf, over safari's en over de dieren. 'Kennen jullie de Big Five?'

Lisa begint en praat alsof ze eindelijk ook een antwoord op een moeilijke som weet. 'Leeuw, Luipaard, Buffel...'

Lisa rolt met haar ogen. Gelukkig blijft het daar bij.

‘De neushoorn en het luipaard zijn lastig,’ zegt Jason. ‘Maar de kans is groot dat we veel zullen zien. In de Ngorongoro-krater, ooit een vulkaan die geïmplodeerd is, leven nog zo’n dertig zwarte neushoorns. Door de hoge kraterrand kunnen ze er niet uit. Dat geldt voor de meeste dieren daar. Alle dieren zijn gewend aan safari-auto’s, dus we kunnen best dichtbij komen,’ vult hij aan.

‘Zijn er ook wel eens ongelukken?’ vraagt Andrea.

‘Zeldzaam,’ zegt Jason. ‘Die verhalen worden vaak overdreven, vooral door de gidsen. Die willen het wel eens wat spannender maken. Bij ons is het nog nooit fout gegaan.’

We praten door over wat we de komende dagen precies gaan doen en Jason probeert op alles zo goed mogelijk antwoord te geven. Het is inmiddels donker en we zitten als enige gasten rond een ledlamp-kaars, terwijl achter dezelfde dame glazen staat te poleren.

‘Ah, the ibis,’ zegt Jason als er een schelle kreet klinkt boven ons. ‘The special bird of Tanzania. Morgen worden jullie om acht uur opgepikt voor de tour. Zorg dat je op tijd bent. Hebben jullie nog vragen voor nu?’ We knikken nee terwijl we onze geeuwen ophouden. De dag en het tijdverschil hebben best indruk gemaakt.

‘Good night. Tomorrow Ben will take you to the city.’

‘Morgen naar de stad,’ zeg ik. ‘Zin in!’

Na een korte nacht worden we wakker van de warmte. De airco had de kamer bijna bevroren, dus die heb ik rond 4 uur uitgezet. Te vroeg, blijkt nu, want de warmte heeft in razend tempo gewonnen van de kou. Dat doen we anders vanavond. We douchen en gaan ontbijten op het afgesproken tijdstip. Jaimy zit al te wachten.

‘Goedemorgen lieverd, waar is je zus?’

‘We kregen ruzie,’ zegt ze. ‘Lisa sloep in de badkamer omdat ze het te koud had. Maar we hadden afgesproken dat ik de airco mocht bedienen.’

Ik wil een preek beginnen, maar houd me in. Gladde rug.

We beginnen alvast met eten: yoghurt, jam, brood en mangosap. Speciaal voor ons wordt een kok naar binnen gestuurd die eitjes voor ons bakt. Lekker!

Als we bijna klaar zijn, sjokt Lisa binnen. ‘Hoi. Ik had geen horloge.’

Ik kijk gefrustreerd naar Andrea, maar ik snap wat ze met haar blik zegt.

Ik hou me in. We slikken de malariapil door en wachten tot Ben ons komt ophalen.

Eenzelfde soort wit geblindeerd busje als gisteren komt het terrein op scheuren en stopt met een korte piep van de remmen voor ons. Nog voordat de motor goed en wel uit is, zwaait het portier open en stapt er een brede, grote zwarte man uit met een glimlach die minstens zo groot is als zijn postuur. Zijn kroeshaar schiet alle kanten op, alsof hij onderweg al drie verhalen tegelijk heeft verteld. In een kakikleurige polo en een stoere safaribroek komt hij recht op ons af.

‘Good morning! I am Ben, short for Benjamin, and I am the guide!’

Hij geeft ons allemaal een hand, stevig en warm, net iets te lang en wild schuddend om formeel te blijven, terwijl hij iedereen blij aankijkt. Nog voor we goed en wel zitten, staat hij al half in het busje wild te gebaren. Zijn enthousiasme werkt aanstekelijk. We lachen. Zelfs Lisa.

Ben begint meteen te praten. Over Arusha. Over alles. Over scholen en hoe je aan de kleur van een uniform kunt zien of een kind naar een christelijke of islamitische school gaat, over wat jongens en wat meisjes dragen, en dat kleding hier vaak meer zegt over familie dan over smaak. Ook vertelt hij dat moslims en christenen hier vaak met elkaar trouwen.

‘Love is love,’ zegt hij, terwijl hij met één hand stuurt en met de andere een compleet huwelijkssysteem uitbeeldt.

Hij rateit door en zegt dat Tanzania meer dan honderdtwintig stammen telt. Hijzelf is Iraquw en getrouwd met een Masai-vrouw. ‘Very strong woman,’ vult hij aan, met een korte glimlach die verraadt dat hij het meent.

We rijden de binnenstad van Arusha binnen en zien overal kraampjes met fruit, slippers, plastic bakken en jerrycans. Alles wordt hier verkocht, vervoerd en verhandeld en iedereen loopt door elkaar. Mannen in pak die bellend oversteken, vrouwen met zware ladingen op hun hoofd en jongens die op muurtjes zitten te wachten. Trage vrachtwagens blazen dikke rookwolken uit en tuk-tuks en motoren schieten overal tussendoor. En er wordt voortdurend getoeterd.

‘Die mafkezen kunnen ieder moment 180 graden draaien,’ zegt Ben toeterend. ‘Dus ik laat maar weten dat ik eraan kom.’

Ondertussen geeft hij ons een snelcursus Swahili. We herhalen woorden die nauwelijks op elkaar lijken. Ben knikt enthousiast, ongeacht hoe verkeerd we het uitspreken.